

че ще бждемъ приятели съ тебе . . . Вървамъ, че ще можешъ да обикнешъ своя старъ несправедливъ дѣдо: ти имашъ такова добро сърдчице?! . . .

Рита широко отвори очи, сърдцето ѝ силно-силно заби, тя срѣщна съ погледъ очитѣ на дѣда си, тжжни, ласкави, които сѣкашъ молѣха за нѣщо; сърдцето на изоставеното дѣте потегли къмъ стареца, тънките ржчици обвиха шията му и блѣдното лице се прилѣпи къмъ гърдитѣ му.

— Ахъ, ти такава, — каза трогнатъ дѣдото, — моето смѣло момиче, ела тукъ, на дѣдовитѣ ржцѣ... Ахъ, ти каква си слабичка . . . И коситѣ . . . сжщо момче, сжщо такова, каквото бѣше, като дѣте, татко ти.

— Хайде, стани на креватя . . . Тѣй, добръ! — грижливо уви той Рита съ намѣталото си. — Азъ ще те занеса нѣйдѣ . . .

— При Жения? — попита Рита радостно, като страховито обвиваше съ слабата си ржчица шията му.

— Не, още е рано за тамъ . . . Не можешъ позна? . . . Е, на кждѣ отивамъ? . . .

— При Герда! — радостно извика тя. — Истина ли тамъ? . . . Колко си добъръ, дѣдко!

Герда бѣше на яслата, когато Валдковски съ Рита на ржцѣ влѣзе въ конюшната.

— Гердичке, миличка! — завика Рита съ радостенъ гласъ. И бѣлата кобилка нѣжно издигна умната си глава.

— Миличката ми. . . хубавицата, любимата ми... — галѣше момичето Герда.

Поздрави я отъ Жения, шепнѣше дѣдото, — кажи ѝ, че той ѝ благодари, но не иска вече тя да бжде негова. Кажи ѝ, Рита, мило дѣте, че Жения я подарява на тази, съ която тя го спаси.